REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E NJ E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji tog suda Jesenki Jurić Šojat kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja VEDRANA TKALECA, OIB: 43419726982 iz Zagreba, Ul. Franje Malnara IV.odvojak 2, zastupan po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupan po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri, radi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 28. listopada 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, istoga dana,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 18. Ugovora o kreditu broj: 3214273254/08 zaključenog između tužitelja i tuženika 04.09.2008.g., u dijelu kojim je ugovoreno da tužitelj može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknade za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, isplatiti tužitelju VEDRANU TKALECU, OIB: 43419726982, Dr. Luje Naletilića 15 L, Zagreb, iznos od 149,31 EUR zajedno s zakonskim zateznim kamata tekućim od 20.09.2011.g. do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do dana 31.07.2015.g. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od dana 01.08.2015.g. do dana 31.12.2022.g. se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023.g. do isplate se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKOJ BANCI d.d., OIB: 92963223473 Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, naknaditi tužitelju VEDRANU TKALECU, OIB: 43419726982 iz Zagreba, Ul. Franje Malnara IV. odvojak 2, parnični trošak u iznosu od 1.413,09 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28.10.2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

i r i j e š i o j e

Temeljem čl. 40. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14, 70/19, i 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu ZPP) vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari određuje se s iznosom od 1.476,54 €.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 4.09.2008.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 3214273254/08, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 16.435,69 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 72 mjeseca.

2. U članku 18. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da tužitelj može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, što je na koncu, obzirom da je kredit prijevremeno otplaćen rezultiralo time da je tuženik prilikom zatvaranja kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za prijevremenu otplatu kredita (tzv. izlazna naknada).

3. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu temeljem kojih je tuženik naplatio tužitelju izlaznu naknadu za prijevremenu otplatu kredita su ništetne, što im za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužitelj je dana 20. rujna 2011. uvećanom uplatom od 7.436,68 € zatvorio glavnicu kredita i tako prijevremeno otplatio predmetni kredit. Tuženik mu je dana 20. rujna 2011. prilikom prijevremene otplate kredita naplatio naknadu u iznosu od 149,31 € (tzv. izlazna naknada).

4. Tuženik je tužitelju naplatio naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita, jer je takva obveza ugovorena u čl. 18. Ugovora o kreditu. Tužitelj međutim ističe da je predmetna odredba čl. 18. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o

zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03).

5. Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 18. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom prijevremene otplate kredita.

6. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koje troškove tuženik navodno ima u slučaju da se tužitelj odluči na prijevremeno zatvaranje kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita.

7. Tuženik tužitelju nije predočio od čega se sastoje troškovi naknade za prijevremenu otplatu kredita iz razloga što takvih troškova zapravo nema. Nadalje, tužitelj ističe da s obzirom da mu tuženik nije predočio strukturu troškova takva odredba čl. 18. Ugovora o kreditu je nepoštena, a slijedom toga i ništetna iz razloga što tuženik nije imao mogućnost donijeti informiranu odluku.

8. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje novog vozila, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

9. Nadalje, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Tužitelj također ističe da je predmetna odredba čl. 18. Ugovora protivna i kogentnoj zakonskoj odredbi čl. 1024. st. 3. ZOO-a. Naime, člankom 1024. ZOO-a u st. 2. propisano je da korisnik kredita (dužnik) može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (vjerovnika), potom u st. 3. da je korisnik kredita u slučaju prijevremene otplate dužan naknaditi štetu koju u tom slučaju pretrpi davatelj kredita, te konačno u st. 4. da u slučaju

vraćanja kredita prije roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti.

10. Naime, tužitelj ističe da je prijevremenom otplatom kredita uredno zatvorio predmetni kredit te stavio tuženiku na raspolaganje dužni iznos glavnice kredita i prije vremena predviđenog za redovnu otplatu, pa tužitelj ističe da ne vidi na koji način bi takvim njegovim postupanjem tuženik pretrpio bilo kakvu štetu. Tužitelj pak ističe da se u naplaćivanju sporne naknade očituje prikrivena namjera tuženika da ostvari barem dio kamata koje mu izmiču zbog prijevremene otplate kredita, obzirom se prilikom prijevremene otplate vraća samo preostala glavnica kredita, a ne i kamate, što je u izravnom sukobu s kogentnom odredbom čl. 1024., st. 4. ZOO-a koja zabranjuje Kreditoru da prilikom prijevremene otplate uračuna kamate za razdoblje od dana vraćanja kredita do dana kada je kredit po ugovoru trebalo vratiti.

11. Stoga je jasno da tuženik nije u mogućnosti pozivati se na to da mu se šteta zbog prijevremene otplate očituje u izmakloj zaradi (kamate), jer bi takva tvrdnja bila suprotna citiranoj zakonskoj odredbi.

12. Stoga tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu čl. 18. Ugovora o kreditu, te da obveže tuženika da tužitelju isplati iznos od 149,31 € sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 20. rujna 2011. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka.

13. U odgovoru na tužbu tuženik prvenstveno prigovara vrijednosti predmeta spora kako je naznačio tužitelj u tužbi. Ističe da je tužitelj vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.476,54 € dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 149,31 € slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Tuženik predlaže da sud temeljem odredbe čl. 40. st. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14, 70/19, i 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu ZPP) rješenjem odredi VPS prema utuženom iznosu u svoti od 118,05 €. Nadalje, tuženik osporava tužitelju status potrošača, te osnovanost tužbenog zahtjeva.

14. U odnosu na sam meritum spora tuženik navodi da je citirana odredba o ulaznoj naknadi jasna, razumljiva i lako uočljiva, te da je izražena u točno naznačenom iznosu pa je stoga bespredmetno utvrđivati eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Tuženik navodi da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena, odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu Ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik navodi da je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije broj: 93/13 čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u Hrvatsko nacionalno zakonodavstvo.

15. Tuženik tvrdi da je tužitelju pružio dovoljno informacija prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, te ga je u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu

kredita, a ta naknada mu je bila i jasno predočena od strane djelatnice banke, te je time ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva.

16. Tuženik navodi da kao banka ima troškove prilikom obrade kredita koji se odnose na operativne troškove (trošak rada djelatnika banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i slično, materijalnih troškova, troškova trećih strana koji sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova).

17. Ističe da ugovorna odredba iz čl. 18. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, te ističe prigovor zastare tužiteljeve tražbine, te se poziva na odredbu čl. 214. ZOO/91 odnosno odredbu čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno s zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje tuženik navodi da je naknada tužiteljici naplaćena 2011. pa kako je tužba podnesena 2024. nastupila je zastara.

18. Tuženik ističe kako tužiteljice nije dokazala da je potrošač niti da se kredit koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno Zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati.

19. Tuženik navodi da se činjenice je li tužiteljica Potrošač treba ocijeniti u odnosu na sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa.

20. Tuženik predlaže da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

21. U dokaznom postupku sud je pročitao Potvrdu o naplaćenim naknadama (tzv. ulazna i izlazna) – list 6 spisa, Ugovor o kreditu sklopljen između stranaka (list 7-9 spisa), potom punomoć za sklapanje Ugovora o kreditu (list 83 spisa), saslušan je tužitelj kao stranka (list 98-99 spisa).

22. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

23. Među strankama je neprijeporno da je sklopljen Ugovor o kreditu između stranaka pod brojem 3214273254/08 od 4.09.2008. na iznos od 16.435,69 CHF, te je u čl. 18. ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita prema Odluci o Tarifi naknada Zagrebačka banke d.d. tzv. ulazna naknada. Neprijeporno je da je tuženik tužitelju tu naknadu naplatio, a što je razvidno iz potvrde banke list 6 spisa.

24. Prijeporno je, je li tuženik postupao sukladno načelu savjesnosti i poštenja ugovarajući predmetnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, te je prijeporno je li tuženik tužitelju obrazložio kako i na koji način će biti ugovorena visina ulazne naknade.

25. Radi utvrđivanja ove prijeporne činjenice, a to je jesu li stranke prilikom sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale o ulaznoj naknadi saslušan je tužitelj kao stranka.

26. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je dignuo kredit kod Zagrebačke banke i to je bio kredit za kupnju motornog vozila. Kada je dizao taj kredit njegov cilj je bio imati novac za kupnju automobila kakvog je želio nabaviti, pa slijedom toga nije nešto posebno ispitivao oko naknada za kredit. Osobni bankar mu ni na koji način nije skrenuo pozornost da će za slučaj prijevremene otplate kredita morati platiti neku naknadu. Dogodilo se to da je taj kredit prijevremeno otplatio, a zato jer je anuitet narastao na duplo, pa je učinio sve da se što prije riješi te kreditne obaveze. Dodaje da mu nije niti objašnjeno od čega se sastoji naknada i zašto bi on trebao platiti naknadu za prijevremenu otplatu, tim više što je banci odjednom platio sve one anuitete koje bi inače otplatio tijekom vremena. Prilikom potpisivanja Ugovora, Ugovor je pročitao te je kao laik iz tog Ugovora razumio ono što je mogao razumjeti.

27. Predmetni kredit je iskorišten za kupnju osobnog automobila za vlastite potrebe. Pri tome nije imao nikakve mogućnosti zatvoriti predmetni kredit, a bez plaćanja predmetne naknade koju je banka unaprijed odredila. Odredbe o izlaznoj naknadi nije nešto posebno razumio, ali kada je rekao da će otplatiti kredit prijevremeno u banci su mu rekli da mora platiti tu izlaznu naknadu. Otplaćeni kredit za kupnju osobnog automobila je bio isključivo u potrošačke svrhe.

28. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja saslušanog kao stranke jer je njegov iskaz logičan i uvjerljiv. Tužitelj je jasno naveo da mu je banka u Ugovoru o kreditu ugradila odredbu o plaćanju tzv. izlazne naknade u odredbi čl. 18. Ugovora o kreditu i o toj odredbi kao u ostalom niti o cijelom Ugovoru nije bilo mogućnosti pregovaranja.

29. Pri tome, niti u informativnom letku, niti na bilo koji način nije bilo navedeno ili objašnjeno što se plaća u izlaznoj naknadi, da li ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

30. Činjenica jest da su banke morale vrlo jasno i transparentno navesti što čini trošak izlazne naknade, a ne to samo naplatiti jer su na taj način i korisnike kredita dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

31. Nisu sporne tvrdnje tuženika da je odredba čl. 18. Ugovora o kreditu tzv. izlazna naknada na prvi pogled lako uočljiva odredba Ugovora o kreditu, ali ono što tužitelju tuženik nije objasnio i ono što tužitelj nije razumio, a što skriva pozadina takve odredbe je specijalan rizik iz kojeg uopće nije razvidno koliko će u stvarnosti ta naknada iznositi u trenutku kada se kredit bude otplaćivao u cijelosti.

32. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao lex specialis. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj

odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

33. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koji ugovor sadrži odredbu u čl. 18. da je tužitelj dužan platiti naknadu za slučaj prijevremene otplate kredita, a ta naknada nije ni na koji način određena niti odrediva osim što se spominje Tarifa banke za koju se ne zna koliko će ista iznositi u trenutku kada kredit bude otplaćivan.

34. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljem o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već navodi da su tužitelju sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

35. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Ugovora o kreditu čl. 18. kojom je ugovorena izlazna naknada bila teško razumljiva jer nije bio upoznat sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju izlazne naknade, a da o tome sa tužiteljem nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st.1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

36. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

37. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a.

38. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročenog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo

značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

39. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

40. Isto tako plaćanje izlazne naknade prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se o toj naknadi nije pojedinačno pregovaralo.

41. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl.- 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina izlazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio tu naknadu.

42. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 5. ima smatrati nepoštenom u smislu čl. 81. st. 1. ZZP-a te slijedom toga i ništetnom temeljem odredbe čl. 87. st.1. Zakona o zaštiti potrošača, slijedom čega je valjalo odlučiti kao u točki I. izreke.

43. Visina tužbenog zahtjeva u zatraženom iznosu od 149,31 € kao i datum naplate te naknade na dan 19.09.2011. je među strankama neprijeporna.

44. U odnosu na istaknuti prigovor zastare da je naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena dana 19.09.2011.g., a da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena dana 30.04.2024. valja ukazati na pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020. u kojem pravnom shvaćanju je navedeno da zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost Ugovora. To pravno shvaćanje izraženo je na prvoj sjednici Građanskog odjela VSRH pod brojem Su-IV-47/2020. Stoga je zahtjev za isplatu neosnovano naplaćene ulazne naknade tužitelju podnesen unutar zastarnog roka.

45. Sukladno čl. 1111. ZOO-a sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo.

46. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano mu naplaćenih iznosa od trenutka sklapanja Ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

47. Naime, u ovoj pravnoj stvari tuženik je nedvojbeno nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo on odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčani iznos.

48. Slijedom toga, odredbom čl. 1115. ZOO-a je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja Zahtjeva. Po shvaćanju ovog suda tuženik je nepošten od dana stjecanja, pa je slijedom toga dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja, tj. kako tužitelj traži od dana 20.09.2011. g.

49. Neosnovan je prigovor tuženika da je tužitelj previsoko odredio vrijednost predmeta spora s iznosom od 1.476,54 €, jer njegov zahtjev sadrži novčani iznos za isplatu svote od 149,31 € i sadrži deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe od 1.327,23 € iz čega proizlazi da je vrijednost predmeta spora upravo vrijednost koju je tužitelj naznačio u tužbi, a sve sukladno odredbi čl. 40. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22; 114/22; 155/23; 146/25; dalje u tekstu ZPP), radi čega vrijednost predmeta spora predstavlja novčani iznos kojega je tužitelj naznačio u tužbi.

50. Radi navedenog sud je tužitelju dosudio na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita iznos od 149,31 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 20.09.2011.g. pa do isplate.

51. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 277. st. 1. ZOO-a, po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), prema čl. 29. st. 2. ZOO-a i po Odluci o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB-a uvećano za 5 postotnih poena, te prema odredbi čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima.

52. Parnični trošak će se odrediti primjenom Tbr. 52. st. 3. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN 138/23), a koja propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o parničnom trošku.

53. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 100 bodova, troška sastava 1 podneska (19.06.2024.) u iznosu od 100 bodova troška zastupanja na 3 ročišta (22.01.2025., 09.06.2025. i 28.10.2026.), svako po 100 bodova, a sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1, Tbr 9/1, i Tbr 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Vrijednost boda iznosi 2,00 € prema Tbr. 54. Odvjetničke tarife.

54. Zbrojeno parnični trošak tužitelja iznosi 500 bodova /1.000,00 €.

55. Ovom iznosu pribrojen je trošak 25% PDV-a u iznosu od 250,00 €, troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 €, troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 € temeljem Zakona o sudskim pristojbama, čime je tužitelju sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 1.413,09 €.

56. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

57. Radi navedenog odlučeno je kao u točkama I.- III. izreke.

U Zagrebu, dana 28. listopada 2026. godine

Sutkinja
Jesenka Jurić Šojat

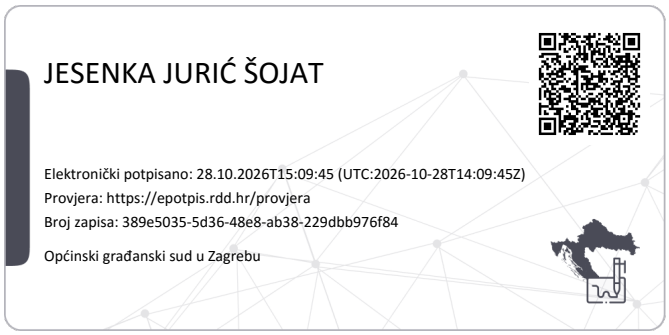

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda na Županijski sud.

Dostaviti:
-pun. tužitelja
-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-54cb6**

Kontrolni broj: **0d543-ddc3b-e4255**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.